USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **Z. S.,** zastoupeného JUDr. Michalem Pacovským, advokátem, se sídlem Nad Rokoskou 38, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2009, č. j. OAM - 32/VL - 18 - K01 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2009, č. j. 28 Az 8/2009 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Michala Pacovského **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2009, č. j. OAM - 32/VL - 18 - K01 - 2009, nebyla žalobci přiznána mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni 25. 3. 2009 (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v tomto rozhodnutí shrnul skutkový stav tak, že žalobce je gruzínské národnosti, vyznává pravoslaví, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil dne 8. 11. 2008 a dne 19. 1. 2009 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jako důvod této žádosti uvedl obavy z výhrůžek vládnoucího Nacionálního hnutí. V ČR pobýval již dříve a to v srpnu až říjnu 2007 a v prosinci až únoru 2008, když zde byl navštívit svého syna, který v ČR žije. Během ústního pohovoru konaného dne 18. 2. 2009 žalobce uvedl, že z důvodu nesouhlasu s politikou zastávanou prezidentským kandidátem Saakašvilim, se účastnil v srpnu 2007 shromáždění ve vesnici C. v místě svého bydliště, hovořil s lidmi a nabádal je k tomu, aby stáli na straně spravedlnosti a dělali to, co považují za správné, čímž chtěl bojovat proti zfalšování nastávajících voleb. Kolika takových shromáždění se zúčastnil, nebyl žalobce schopen

uvést, neboť jich bylo mnoho. Voleb v roce 2008 se však žalobce nezúčastnil, protože pobýval v ČR. Po návratu do vlasti se v březnu 2008 zúčastnil opozičních demonstrací ve městě Zestafon, a to pokaždé, když byly. Žalobce dále uvedl, že byl v souvislosti s touto činností opakovaně kontaktován členy vládnoucí strany (Nacionální hnutí) a bylo mu vyhrožováno, že pokud neopustí vlast, může se mu něco stát a bude to pouze jeho vina. K dotazu žalovaného, proč se neobrátil na policii, žalobce uvedl, že sama policie v Gruzii dělá občanům potíže. Jiné důvody, které by jej vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce neuvedl. Ke správnímu řízení nedoložil na podporu svých tvrzení žádné písemnosti.

Žalovaný posuzoval žádost žalobce na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, přičemž vycházel ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2007 ze dne 11. 3. 2008, Informace MV Velká Británie z dubna 2006 a ze dne 15. října 2008, Informace MZV ČR č. j. 103424 - 12/2008 - LPTP ze dne 2. 4. 2008 a č. j. 118731/2007 - LP ze dne 11. 6. 2007. Dále se žalovaný seznámil s aktuálními informacemi z databáze České tiskové kanceláře (ČTK). Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byl ve své vlasti pronásledován za činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Poukázal zejména na rozpory mezi údaji uvedenými žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údaji, které žalobce uvedl během pohovoru a které neustále měnil, týkající se výhrůžek ze strany Nacionálního hnutí a jejich časového zařazení. Z těchto důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nebyl v Gruzii pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a vyjádřil přesvědčení, že si žalobce své pronásledování ze strany soukromých osob pro své politické přesvědčení vymyslel, aby dodal na vážnosti důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k názoru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že pokud žalobce pociťoval jakoukoli újmu ze strany soukromých osob, mohl se bránit využitím všech prostředků, které právní řád jeho vlasti poskytuje, což však žalobce neučinil a bez dalšího vlast opustil. Dále žalovaný dospěl zejména po přihlédnutí k věku, zdravotnímu stavu, rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Na základě výpovědí žalobce včetně jím vyslovených obav a zhodnocení uváděných informačních pramenů dospěl žalovaný k závěru, že v případě návratu do vlasti nehrozí žalobci vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14b zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, v níž žalovanému vytýkal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech, když žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, a trval na tom, že je v Gruzii ohrožován ze strany státních orgánů. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné a vadné a navrhl proto, aby jej krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nad rámec žalobních námitek uvedl žalobce během jednání krajského soudu, že rozpory v jeho výpovědích byly způsobeny neznalostí českého jazyka a zároveň zpochybnil nestrannost a nezávislost tlumočníka, který byl vybrán žalovaným, což žalobci znemožnilo ověřit si řádnost protokolace jeho přednesu. Dále žalobce uvedl, že byl ve vlasti z důvodu svého politického přesvědčení vězněn, týrán, bit a bylo mu vyhrožováno smrtí. Rozhodnutí žalovaného označil za tendenční a odpovídající současné politicko-ekonomické situaci v důsledku celosvětové krize. Zároveň navrhl opětovné provedení důkazů před krajským soudem a jako doplnění dokazování navrhl výslech svědků, Gruzínců žijících v ČR.

Krajský soud rovněž poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce, na které žalovaný upozornil v napadeném rozhodnutí a příběh žalobce označil za nedůvěryhodný, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento závěr krajský soud podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 43, publikovaný pod č. 18/2003 Sb. NSS, z něhož vyvodil, že cítil-li se žalobce ohrožen, měl požádat o azyl již v době, kdy přicestoval do ČR, tedy že měl využít příležitosti zažádat o poskytnutí mezinárodní ochrany neprodleně poté, co k tomu měl příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Krajský soud shrnul, že žádost žalobce se jeví jako více než účelová, protože ji podal v době, kdy mu končila platnost víza. Rovněž se krajský soud přiklonil ke stanovisku žalovaného, že hlavním a jediným důvodem žalobcovy žádosti o azyl je snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. V případě neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu shledal krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným. Krajský soud dále ohledně neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) (dále jen „s. ř. s."). Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného v případě neudělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. S námitkou žalobce týkající se tlumočení během správního řízení se soud vypořádal poukazem na skutečnost, že toto řízení bylo vedeno v jazyce, který si žalobce sám vybral a v průběhu pohovorů byli vystřídáni dva tlumočníci. Rovněž měl žalobce možnost využít služeb některé z nevládních organizací či UNHCR nebo požádat o pomoc s tlumočením svého syna nebo snachu, kteří v ČR žijí. S ohledem na fakt, že žalobce svým podpisem na každé straně protokolu o pohovoru stvrdil, že mu rozumí a s jeho obsahem souhlasí a že žalobce námitku tlumočení neuvedl ani v žalobě, označil krajský soud s připomenutím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 91/2008 - 66 ze dne 27. 1. 2009 tuto námitku za irelevantní. Ohledně žalobcem nově tvrzených skutečností týkajících se jeho údajného věznění, týrání, bití a výhrůžek usmrcením pro jeho politické přesvědčení, vyjádřil krajský soud pochybnost o pravdivosti těchto informací. Nevěrohodnost této výpovědi dovodil krajský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS především ze skutečnosti, že žalobce tyto klíčové údaje neuvedl v žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, při správním řízení ani v následné žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalobcem navrhované důkazy krajský soud pro nadbytečnost a účelovost žalobcova návrhu neprovedl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 26. 10. 2009 kasační stížnost, kterou napadl jeho výrok I., a to z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle názoru stěžovatele krajský soud při svém rozhodování pochybil, když dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, resp. nedošlo ani k žádným vadám v předcházejícím správním řízení. Stěžovatel vyjádřil své přesvědčení, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení podkladů pro vydání správního rozhodnutí porušil § 19 odst. 1 zákona o azylu a dále § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stěžovatel zopakoval, že v Gruzii mu bylo několikrát na různých místech vyhrožováno představiteli Nacionální strany a že v případě návratu se důvodně obává o svůj život v souvislosti s těmito výhrůžkami. Zároveň vyjádřil názor, že jím uváděné důvody odpovídají definici psychického nátlaku ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Za použití jazykově logické interpretace ustanovení § 112 písm. b) zákona o azylu dospěl stěžovatel k názoru, že k udělení azylu dle tohoto ustanovení postačí zjištění odůvodněného strachu z pronásledování žadatele o azyl, což bylo dle jeho mínění prokázáno. Stěžovatel dále uvedl, že v situaci, kdy žalovaný při vypracování rozhodnutí vycházel zejména z výpovědi stěžovatele a nebyl zjištěn jiný relevantní důkaz, na jehož základě by bylo možné stěžovatelova tvrzení označit za nepravdivá, je dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel dále odmítl argumentaci žalovaného, že primárně nevyužil ochrany u příslušných orgánů své země, neboť v tomto případě žalovaný nezkoumal, zda by v daném případě bylo využití takové ochrany pro stěžovatele vůbec možné, aniž by utrpěl nějakou újmu, či zda by měl takový postup nějaký ochranný účinek. S ohledem na výše uvedené kasační námitky stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s. a zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a jedná za něj osoba se vzděláním podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs

40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. V daném případě neuvedl stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod její přijatelnosti.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Po přezkoumání správního spisu, rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn přesně, důkazy, které si žalovaný opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se zjištěními a závěry žalovaného a krajského soudu. Bez ohledu na výše uvedené Nejvyšší správní soud poukázal na to, že stěžovatel formuloval své kasační námitky pouze v obecné rovině a neuvedl k nim konkrétní argumentaci.

Nad rámec výše uvedeného poukazuje Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele týkající se podřazení výhrůžek ze strany Nacionálního hnutí pod pojem psychického nátlaku ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2005, č. j. 30 Az 18/2005 - 59, z něhož lze dovodit, že pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi jeho původu, ale nevyvolala vůči němu následně odezvu státní administrativy, není pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Pronásledováním nejsou ani nezákonné postupy určitých složek státní správy, pokud se je žadatel o azyl nepokusil řešit instančním či jiným právním způsobem.

V návaznosti na předchozí odstavec nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit námitce stěžovatele vytýkající žalovanému, že dostatečným způsobem nezkoumal, zda by v daném případě bylo využití právní ochrany v jeho vlasti pro stěžovatele vůbec možné, aniž by utrpěl nějakou újmu či zda by měl takový postup nějaký ochranný účinek. Jak zjistil Nejvyšší správní soud ze správního spisu, shromáždil žalovaný dostatek informačních pramenů mapujících poměry v zemi původu stěžovatele, čímž splnil

požadavky na relevanci, důvěryhodnost, vyváženost, aktuálnost, ověřenost z různých zdrojů, transparentnost a dohledatelnost informací o zemi původu žalobce, jak Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publikovaném pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v daném případě zohlednil žalovaný při svém rozhodování ve správním řízení dostatečným způsobem všechny dosažitelné informace o situaci v zemi původu žalobce a to se současným zhodnocením reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti stěžovatele se obrátit s žádostí o ochranu ke státním orgánům, přičemž se zabýval rovněž její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu i osobními poměry stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publikovaný pod č. 1551/2008 Sb. NSS).

K námitce stěžovatele spočívající v tvrzeném odůvodněném strachu z pronásledování odkazuje Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného na svou ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (například rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105). Nejvyšší správní soud ze správního spisu vyvozuje, že žalovaný rozhodoval na podkladě dostatečně spolehlivě zjištěného skutkového stavu a k nepřesvědčivosti příběhu stěžovatele přispěl pouze on sám rozporuplností svých výpovědí. V daném případě, kdy žalovaný rozhodoval za důkazní nouze a své rozhodnutí vyvodil zejména z výpovědi stěžovatele, se stává klíčovou právě otázka posouzení její důvěryhodnosti, s jejímž vyřešením se Nejvyšší správní soud nemůže než ztotožnit (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Nejvyšší správní soud rovněž připomíná svůj rozsudek č. j. 6 Azs 386/2004 - 40 ze dne 18. 1. 2006, z něhož vyplývá, že jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.

Stěžovatel dále namítá bez bližší konkretizace, že žalovaný nerespektoval ustanovení § 19 odst. 1 zákona o azylu, týkající se ochrany žadatele o udělení mezinárodní ochrany při získávání údajů potřebných pro vydání rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany, a ustanovení § 3 a § 50 správního řádu, která zakotvují zásadu materiální pravdy. Nejvyšší správní soud poukazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že stěžovatel je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (například výše citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 25/2008 - 105). Z tohoto důvodu se nemohl Nejvyšší správní soud touto námitkou dále zabývat.

Na podporu svého stanoviska Nejvyšší správní soud připomíná svůj rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, z něhož dovozuje, že o azyl je nutno žádat

bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového, a rozsudek ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, ve kterém Nejvyšší správní soud vyjadřuje svůj názor, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů mohl stěžovatel využít, což i v minulosti činil.

K návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud doplňuje, že tato žádost je bezpředmětná, neboť dle § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek ze zákona.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. Z důvodu nepřijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud její důvodností již nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 4. 11. 2009, č. j. 28 Az 8/2009 - 56, ustanoven zástupcem JUDr. Michal Pacovský, advokát, se sídlem Nad Rokoskou 38, Praha 8, a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 7 advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč, náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a daň z přidané hodnoty ve výši 480 Kč (§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a/ zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů), celkem tedy 2880 Kč. Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele nepřiznal náhradu za druhý jím účtovaný úkon právní služby (převzetí věci) a to s ohledem na § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, který v případech, kdy je klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, podmiňuje vyplacení mimosmluvní odměny za tento úkon uskutečněním první porady s klientem. Jelikož zástupce stěžovatele uskutečnění první schůzky se stěžovatelem netvrdil ani nedoložil, nemohl jeho požadavku v tomto ohledu Nejvyšší správní soud vyhovět.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu